प्रायशो हृतराज्यस्ते वर्तते नरवाहनः ।
इति नेयधियं राज्ञीं सोऽभ्यधत्त दुराशयः ॥ २६७ ॥
सा तथेत्यब्रवीद्यावत् तावत् प्रेम्णा स जातुचित् ।
मन्त्री तां प्रार्थयामास भोक्तुं निजगृहागमं ॥ २६८ ॥
स सानुगां तत्र यातां ध्रुवं त्वामेव बत्स्यति ।
इत्युक्ता सिन्धुनापृच्छत् तत्कर्त्तव्यं भयाकुला ॥ २६९ ॥
अनुक्तैव प्रचलिता राजधानीमलङ्घिता ।
स्त्रीधर्मिण्यस्मि जातेति पश्चाद्वार्त्तां व्यसर्जयत् ॥ २७० ॥
संप्रवृत्तोपचारायां गतायां तत्पथात् तथा ।
राज्ञ्यां नाशममात्यस्य प्रीति संविच्च सा ययौ ॥ २७१ ॥
तयोस्ततः प्रभृत्येव निष्कृष्टस्नेहयोः कृतं ।
चाक्रिकैरतिदूरत्वं तिलपिण्याकयोरिव ॥ २७२ ॥
कुलिशं सर्वलोहानामम्भसां शैलसेतवः ।
अभेद्याः प्रतिभाव्यन्ते न किञ्चिदसतां पुनः ॥ २७३ ॥
ये बालादपि संमूढाः प्राज्ञाः सुरगुरोरपि ।
तेषां न विद्मः किं तावन्निर्माणपरमाणवः ॥ २७४ ॥
विश्वासोज्झितधीः शिशून् कलयते काकोऽन्यदीयन् निजान्
हंसः क्षीरपयोविभागकुशलस्त्रस्यत्यसाराद्घनात्
लोकावेक्षणतीक्ष्णधीः खलगिरं जानाति सत्यां नृपो